

Homilie Svatého otce při mši svaté na záhřebském hipodromu

neděle, 5. června 2011, 10.00 hodin

Drazí bratři a sestry,

při této mši svaté, kterou s potěšením slavím spolu s mnoha spolubratry v biskupské a kněžské službě, děkuji Pánu za všechny milované rodiny, které se tady sešly, a za ty, které jsou s námi spojeny rozhlasem a televizí. Zvláštní dík patří kardinálovi Josipu Bozanićovi, záhřebskému arcibiskupovi, za vřelá slova v úvodu mše svaté. Všechny vás zdravím a vroucně vás v pokoji objímám!

Nedávno jsme slavili Nanebevstoupení Páně a připravujeme se na přijetí velkého daru Ducha Svatého. V prvním čtení jsme viděli společenství apoštolů, shromážděných na modlitbě ve večeřadle s Marií, Ježíšovou Matkou (srov. *Sk 1, 12-14*). To je portrét církve, která zapouští své kořeny ve velikonoční události: večeřadlo je totiž místem, kde Ježíš při Poslední večeři ustanovil eucharistii a kněžství a kde večer o Velikonocích, po zmrtvýchvstání, udělil apoštolům Ducha Svatého (srov. *Jan 20, 19-23*). Pán svým učedníkům nařídil, aby „neodcházel z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení“ (*Sk 1, 4*); žádal je tedy, aby *zůstali společně* a připravovali se na přijetí daru Ducha Svatého. Shromáždili se tedy k modlitbě s Marií ve večeřadle v očekávání přislíbené události (srov. *Sk 1, 14*). Zůstat spolu byla podmínka, kterou Ježíš kladl pro přijetí poslaného Ducha. Vytrvalá modlitba byla předpokladem jejich svornosti. Nacházíme zde podivuhodné ponaučení pro každé křesťanské společenství. Někdy se má za to, že misionářská účinnost závisí hlavně na pečlivém plánu a na jeho inteligentním uskutečnění v konkrétním nasazení. Zajisté, Pán nás žádá o spolupráci, ale před každou naší odpovědí je nezbytná Jeho iniciativa: Jeho Duch je pravým protagonistou církve; Jeho je třeba prosit a přijímat.

V evangeliu jsme slyšeli první část Ježíšovy takzvané „velekněžské modlitby“ (srov. *Jan 17, 1-11a*), která následuje po závěrečných promluvách na rozloučenou a je plná důvěrnosti, něhy a lásky. Nazývá se „velekněžská modlitba“, protože se v ní Ježíš ve chvíli, kdy se chystá opustit tento svět, prezentuje v postoji kněze, který se přimlouvá za svoje učedníky. Úryvku dominuje dvojí téma – *hodiny* a *slávy*. Jde o hodinu smrti (srov. *Jan 2, 4; 7, 30; 8, 20*), hodinu, v níž Kristus musí přejít z tohoto světa k Otci (13, 1). Zároveň je však také hodinou jeho oslavení, které se uskutečňuje skrze kříž, což evangelista Jan nazývá povýšením, tedy pozvednutím ke slávě: hodina Ježíšovy smrti, hodina svrchované lásky je hodinou Jeho nejvyšší slávy. Také pro církve, pro každého křesťana, je nejvyšší slávou kříž, život lásky, naprosté darování se Bohu a druhým.

Drazí bratři a sestry, velmi rád jsem přijal pozvání od biskupů Chorvatska k návštěvě vaší země u příležitosti prvního národního setkání katolických rodin. Chtěl bych nejprve vyjádřit své hluboké uznání za pozornost a péči věnovanou rodině nejenom proto, že tato základní lidská skutečnost ve vaší zemi, stejně jako jinde, musí dnes čelit těžkostem a hrozbám, a potřebuje tudíž být evangelizována a podporována, ale také proto, že křesťanské rodiny jsou rozhodujícím zdrojem výchovy k víře, budování církve jakožto společenství a jejího misijního působení v nejrůznějších životních situacích. Znam velkorysost a rozhodnost, s níž vy, drazí pastýři, sloužíte

Pánu a církvi. Vaše každodenní úsilí při formaci nových generací ve víře, jakož i v předmanželské přípravě a při doprovázení rodin, je základem cesty ke stále nové obrodě církve a ožívování sociálního tkaniva země. Ochotně proto pokračujte v tomto svém cenném pastoračním úsilí!

Každý dobře ví, že křesťanská rodina je zvláštním znamením Kristovy přítomnosti a lásky a jejího povolání přispívat zvláštním a nenahraditelným vkladem k evangelizaci. Blahoslavený Jan Pavel II., který tuto ušlechtilou zemi třikrát navštívil, prohlásil, že „křesťanská rodina je povolána, aby se zvláštním a vlastním přínosem aktivně a odpovědně podílela na poslání církve, a to tak, že sebe samu se svým bytím a jednáním, jako důvěrné společenství lásky a života, staví do služeb církve a společnosti“ (*Familiaris consortio*, 50). Křesťanská rodina byla vždycky primární cestou předávání víry a také dnes má při evangelizaci rozmanitých oblastí velké možnosti.

Drazí rodiče, neustále se snažte učit své děti modlit se a modlete se spolu s nimi; přiveďte je ke svátostem, zvláště k eucharistii. Letos slavíte 600. výročí eucharistického zázraku v Ludbregu. Uvedte je do života církve, nemějte strach jim v důvěrném rodinném prostředí číst Písmo svaté, osvětovat rodinný život světlem víry a chválit Boha jako Otce. Budte jakoby malým večeradlem podobně jako to, které tvořili Maria a učedníci, kde se žije jednotou, společenstvím a modlitbou!

Mnohé křesťanské rodiny jsou si dnes díky Bohu stále více vědomy svého misijního povolání a významně se zapojují do vydávání svědectví Kristu Pánu. Blahoslavený Jan Pavel II. řekl: „Autentická rodina, založená na manželství, je sama o sobě dobrou zvěstí pro svět,“ a dodal, že „v naší době stále přibývá rodin aktivně spolupracujících při evangelizaci... V církvi nadešla hodina rodiny, která je zároveň hodinou misionářské rodiny“ (*Angelus*, 21. 10. 2001).

V dnešní společnosti je více než jindy nezbytně a naléhavě zapotřebí příkladných křesťanských rodin. Musíme bohužel konstatovat, že se zejména v Evropě šíří sekularizace, která vede k vytlačování Boha na okraj života a k narůstajícímu rozkladu rodiny. Absolutizuje se svoboda bez nasazení pro pravdu a jako ideál se pěstuje individuální blahobyť vyznačující se konzumací hmotných dober a pomíjivých zkušeností, opomíjením kvality vztahů s lidmi a nejhlubších lidských hodnot. Láska je redukována na sentimentální emoce a uspokojování pudových hnutí bez závazného vytváření trvalých pout vzájemné patřičnosti a bez otevřenosti pro život. Jsme povoláni odporovat této mentalitě! Vedle slov církve je velmi důležité vaše konkrétní svědectví, zejména pokud jde o potvrzení nedotknutelnosti lidského života od početí do přirozeného skonu, jedinečné a nenahraditelné hodnoty rodiny založené na manželství a nezbytnosti legislativních opatření, které budou podporovat rodiny v jejich rodičovském a výchovném poslání.

Drahé rodiny, buďte odvážné! Neustupujte před sekularizovanou mentalitou, která podává společné soužití za přípravu nebo dokonce za náhražku manželství! Ukažte svým svědectvím života, že je možné milovat bezvýhradně jako Kristus a že není třeba mít strach ze závazku k druhé osobě! Drahé rodiny, radujte se z otcovství i mateřství! Otevřenost vůči životu je znamením otevřenosti budoucnosti, důvěry v budoucnost, stejně tak jako úcta k přirozené mravnosti člověka osvobozuje, a nikoli umrtvuje! Dobro rodiny je také dobrem církve. Rád bych zdůraznil, co jsem už řekl dříve: „Vytváření každé jednotlivé rodiny je součástí kontextu širší rodiny církve, která ji podporuje a nese... A také naopak, církev je vytvářena rodinami, malými domácími církvemi“ (*Promluva při zahájení církevního symposia římské diecéze*, 6. června 2005). Prosme Pána, aby rodiny byly stále více malými církvemi a aby církevní

společenství byla stále více rodinami!

Drahé chorvatské rodiny, žijte společenstvím víry a lásky, buďte stále průzračnějšími svědky příslibu, který Pán při svém Nanebevstoupení dal každému z nás: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28, 20). Drazí chorvatští křesťané, považujte se za povolané celým svým životem evangelizovat; intenzivně vnímejte Pánova slova: „Jděte a učte všechny národy“ (Mt 28, 19). Panna Maria, Královna Chorvatů, ať vás nadále na této cestě provází! Amen. Chvála Kristu a Marii!